

5 α]ς τοὺς ἐν τοῖ δήμοι οἰκοῦντας καὶ [αὐ-]
 τ]ός καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῷ καὶ Διονύσ[ια
 π]οιούντων Ἐλευσινίων ἐσπούδασε[ν κ-]
 αὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς κ[αὶ τ-]
 ὄν δήμον τὸν Ἀθηναίων καὶ Ἐλευσιν[ίω-]
 10 ν], ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ-]
 ια καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ
 . Ἰ χοροὺς δύο, τὸν μὲν παιδῶν, τὸν δὲ ἀν-
 δ]ρῶν ἐπέδωκεν τεῖ Δήμητρι καὶ τεῖ Κό-
 ρει καὶ τοῖ Διονύσοι, δεδόχθαι Ἐλευσ-
 15 ινίοις ἐπαινεῖσαι Δαμασίαν Διονυσί-
 ο Θηβαῖον σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσε-
 βείας τῆς πρὸς τῷ Θεῷ καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ Χ δραχμῶν·
 ἀνειπάτω δ' αὐτὸν ὁ μετὰ Γνᾶ[θ]ιν δήμα-
 20 ρχος Διονυσίων τῶν Ἐλευσίνι τοῖς τρ-
 αγοιδοῖς, ὅτι ὁ δήμος ὁ Ἐλευσινίων [στ-]
 ε]φανοὶ Δαμασίαν Διονυσίου Θηβαῖον

σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς
 πρὸς τῷ Θεῷ· ἔστω δὲ αὐτῷ προεδρία κα-
 25 ἰ ἀτέλεια ὧν εἰσιν κύριοι Ἐλευσινιο-
 ι καὶ αὐτῷ (καὶ) ἐγγόνιοις, καὶ ἐάν τι ἄλλο [β-
 οὐληται ἀγαθὸν εὐρέσθαι παρὰ τοῦ δή-
 μου τοῦ Ἐλευσινίων· καὶ ἐπι[μ]ελέσθω [α-
 ὑτοῦ ὁ δήμαρχος ὁ αἰεὶ δημαρχῶν ὅτου ἄ-
 30 ν δέηται· ἐλέσθαι δ' αὐτίκα μάλα ὅστι-
 ς ἐπιμελήσεται, ὅπως ἂν ἀναγραφῆί τό-
 δε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διону-
 σ]ίωι, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρα-
 α]χμὰς τὸν δήμαρχον, δοῦναι δὲ εἰς [θ]υ[σ]-
 35 ἰ]αν Δαμασίαι Η δραχμὰς ἀπὸ τοῦ κοι[ν]ῷ.
 Κ]αλλίμαχος Καλλιμαράτους εἶπεν· ἐπε-
 ιδ]ή Φρυνίσ[α]ς [Θή]ρω[ν]ο[ς]
 κοσ

X. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΤΥΚΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

ΜΕΤ' ΑΝΑΓΛΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΕΓΧΑΡΑΚΤΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ.

(Ὅρα πίν, 6, 1. 2.)

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἔκτου πίνακος ἐν τῷ πραγματικῷ αὐτοῦ μεγέθει ἀπεικονισμένον πτυκτὸν κάτοπτρον, ὅπερ εὐρέθη μὲν ἐν Κορίνθῳ, περιήλθε δὲ νεωστὶ ἐξ ἀγορᾶς εἰς κτήσιν τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἐκδίδομεν ἐνταῦθα ἐν ψευδαργυροτύπῳ εἰκόνη, γενομένη ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν πιστὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἐξησκημένης χειρὸς τοῦ κ. Gil-lieron.

Τὸ κάτοπτρον τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ πώματος (πίν. 6, 1.) φέρει ἐν ἀναγλύφῳ ἰπ-πόκαμπον ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει γυναικεία μορφή ἐν-δεδυμένη ποδήρη ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίβλημα, ἐπερριμμένον ἀφελῶς καὶ μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος (1). Ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης,

(1) Τῆς γυναικείας μορφῆς ἐλλείπουσιν οἱ πόδες καὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος, τοῦ δὲ ἰπποκάμπου ἐλλείπει ἱκανὸν μέρος ὑπὸ τὸν λαιμόν, ὁ δεξιὸς ἐμπρόσθιος πούς, τὸ ἄκρον τοῦ γαστροπερυγίου καὶ ἱκανὸν μέρος τῆς οὐρᾶς.

τῆς ἀντιθέτου τοῦ πώματος ἐπιφανείας, φέρει ἐγκε-χαραγμένην περωτὴν γυναικείαν ἐπίσης μορφῆν, ἐλαύνουσαν ἄρμα συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων (πίν. 6, 2.) (1).

Ἡ ἐπιβαίνουσα τοῦ ἰπποκάμπου γυναικεία μορ-φή, κεκοσμημένη περιδεραῖω περὶ τὸν λαιμόν καὶ φελίω περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα, κάθηται πλαγίως ἐπ' αὐτοῦ, καὶ κρατεῖ τῆ μὲν ἀριστερᾶ τὰς ἡνίας, τῆ δὲ δεξιᾶ περικνημίδα ἀμυδρῶς διακρνομένην, ἅτε ἐφθαρμένην ἱκανῶς οὔσαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως. Ἡ ὅλη στάσις αὐτῆς εἶνε φυσικὴ καὶ ἀπροσποίητος, ἢ δὲ ἔκφρασις σύννου. Ὁ θαλάσσιος ἵππος, ὅστις αἶρει μεθ' ἱκανῆς χάριτος τὸν σωζόμενον ἀριστερόν αὐτοῦ ἐμπρόσθιον πόδα, διακρίνεται ἐπὶ τῆ στάσει τῆς ὠραίας αὐτοῦ κεφαλῆς. Ὁ παχὺς αὐτοῦ λαιμός, ὁ προεξέχων ὀφθαλμός, οἱ ἀναπεπταμένοι μυ-

(1) Τῆς παραστάσεως ταύτης σώζεται ἱκανῶς ἡ περωτὴ μορφή, ἐνῶ τῶν ἵππων μέρη τινὰ ἐνιαχοῦ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως.

κτῆρες, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἐλικοειδῶς φερόμενον προκόμιον καὶ ἢ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τεχνοτροπίαν βραχέως ἀποκεκομμένη χαίτη, χαρακτηρίζουσιν ἐξαίρετα τὸ θυμοειδῆ καὶ τὴν σύντονον καὶ ἐντεταμένην τοῦ ζώου στάσιν.

Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ πώματος ἐγγράρακτος παράστασις διακρίνεται διὰ τὴν χαρίεσσαν στάσιν τῆς ἐλαυνούσης τὸ τέθριππον περωτῆς μορφῆς, καὶ διὰ τὸ γοργὸν καὶ θυμοειδῆ τῶν ἵππων. Διὰ τῶν ιδιοτήτων τούτων χαρακτηρίζονται μάλιστα οἱ ἵπποι τῶν Ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων.

Ἡ καλὴ καὶ ἐπιμελὴς ἐργασία τοῦ κατόπτρου καὶ ἢ μετ' ἐλευθερίας πεποιημένη σύνθεσις ἀμφοτέρων τῶν παραστάσεων ἐλέγχουσι χεῖρα γεγυμνασμένην τοῦ τρίτου τοῦλάχιστον π. Χ. αἰῶνος (1). Ἡ ἐξήγησις τῆς ἀναγλύπτου παραστάσεως οὐδεμίαν παρέχει δυσκολίαν. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἵπποκάμπου ἐπιβαίνουσα γυναικεῖα μορφή, ἢ τὴν περικνημίδα τῆ δεξιᾶ φέρουσα, εἶνε ἄνευ ἀμφιβολίας ἡ Νηρηΐς Θέτις προσκομιζούσα τῷ πεφιλημένῳ αὐτῆς υἱῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡραίστου κατασκευασθέντα νέα τεύχεα (2). Ἡ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὁμοῦς ἐπιφανείας τὸ τέθριππον ἐλαύνουσα περωτὴ μορφή δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ ὡς Νίκη προαναγγέλλουσα ἐπιτυχίαν τῷ ἥρωϊ, ἀφοῦ μάλιστα τὰ νέα ταῦτα ἔπλα μέλλουσι νὰ ὦσι νικηφόρα. Δυνατὸν ὁμοῦς νὰ ἐξη-

(1) Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἀμφοτέραι αἱ παραστάσεις τοῦ κατόπτρου, ἢ τε ἀνάγλυπτος καὶ ἢ ἐγγράρακτος, κοσμοῦσιν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δίσκον, τὸν τοῦ πώματος, ἐνῶ ἐν ἄλλοις τοῖς πευκτοῖς Ἑλληνικοῖς κατόπτροις, τοῖς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον γνωστοῖς, οὐδὲν παράδειγμα τοιαύτης διακοσμήσεως ὑπάρχει, ἀλλὰ πάντοτε τὸ πῶμα φέρει τὴν ἀνάγλυπτον παράστασιν, ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ καὶ ἐγγράρακτος, αὕτη κοσμεῖ τὸν κύριον δίσκον τοῦ κατόπτρου, τὸν ἔχοντα δηλαδὴ τὴν μίαν ὕψιν στυλινὴν πρὸς ἐνοπτρισμόν.

(2) Ἡ παράστασις τοῦ μύθου τούτου ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ποιήσει ('Ὀμ. Ἰλιάδ. Γ. στ. 3 καὶ ἐξ.) καὶ ἐν ἄλλοις μνημείοις τῆς τέχνης, ὅτιον ἐν ἀγγείοις ἢ Θέτις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ θύρακα (Millin peintures des vases I, 14 = Gallerie Mythologique pl. CLX N° 585), ἐν δακτυλιοῖσι ἐπὶ ἵπποκάμπου ἀσπίδα φέρουσα (Toelken Verzeichniss der ant. vertieft geschnitt Steine, p. 285, N° 269 καὶ p. 286, N° 270), ἐν νομισματοσῆμοις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἧς ἐν μέσῳ εἰκασταὶ κεφαλὴ Μεδοῦσης (Buanarotti Med. ant. p. 113 = Millin Gallerie Myth. pl. CLI N° 586), ἐν τοιχογραφίαις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ ἄλλοτε μὲν περικνημίδα (Helbig Wandgem. N° 1319), ἄλλοτε δὲ ἀσπίδα (Helbig Wandgem. N° 1320, καὶ 1321) πρὸς καὶ Clarac pl. 747, 1805 καὶ pl. 746, 1804.

γηθῇ ἢ τελευταία αὕτη καὶ ὡς Ἡῶς (1) δηλοῦσα τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Θέτις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐπιδώσῃ τὰ ἔπλα τῷ υἱῷ αὐτῆς. Διότι κατὰ τὴν Ἰλιάδα (Σ. 145, 240, 615.) ἡ Θέτις ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἀργὰ κατὰ τὴν νύκτα, περὶ τὴν αὐγὴν δὲ μόνον ('Ἰλ. Γ. στ. 1 ἐξ.) ἀφίκετο εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ κατέθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος τὰ παρ' Ἡραίστου κλυτὰ τεύχεα. Καὶ κατὰ τὴν μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐκδοχὴν, εἴτε δηλαδὴ ἐκλάβωμεν τὴν περωτὴν μορφήν ὡς Νίκην εἴτε ὡς Ἡῶν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκατέρα τούτων σχετίζεται στενωτάτα πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ πώματος ἀνάγλυπτον τῆς Θέτιδος παράστασιν.

Περὶ τὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἢ τε Θέτις καὶ ἢ Νίκη ἢ Ἡῶς δὲν ἐλήφθησαν εἰκῆ καὶ μάτην ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου πρὸς διακόσμησιν τοῦ κατόπτρου, ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ. Ἡ Θέτις λ. χ. λαμβάνεται καὶ ὡς ὑπόδειγμα γυναικεῖας ὠραιότητος καθόλου τε καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ὠραίους αὐτῆς πόδας ὅθεν καὶ ἀργυρόπεζα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐπικαλεῖται (2). Ἡ δὲ Νίκη εἶνε τὸ σύμβολον πάσης ἐπιτυχίας καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις (3). Ἡ δὲ Ἡῶς τελευταῖον ἀλληγορεῖται εἰς πᾶν ὠραῖον καὶ εἰς πᾶσαν ἀκμάζουσαν νεότητα (4). Οὐδὲν λοιπὸν καταλληλότερον τούτων σύμβολον πρὸς ἐπικόσμησιν κατόπτρου.

Ἐκτὸς τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ ἐργασίας καὶ τῆς ἐνδιαφερούσης παραστάσεως, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κάτοπτρον εἶνε πρὸ πάντων ἡμῖν πολῦτιμον, διότι ἔχει ἐγγράρακτον παράστασιν, ὀλίγα δὲ μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωστὰ ἡμῖν ἐγγράρακτα Ἑλληνικὰ κάτοπτρα, μέχρι τοῦ 1876 μόνως εἰς δέκα συμποσούμενα (5). Συμπληρῶν ὅσα ἄλλοτε περὶ αὐτῶν ἐδημοσίευσαν,

(1) Ἡῶ μετὰ τέθριππου ὄρα καὶ ἐν Otto Jahn. Vasen Sammlung zu München. N° 849, Millin Gallerie Mythologique. Pl. XXX, Lenormant et De Witte Elite. II, pl. 109 A, 109 B, καὶ 110, Virg. Aen. VI, 535, πρὸς καὶ Θεοκρ. 2, 148, 13, 11.

(2) Πρὸς. Ρουφίνον ἐν Ἀνθολογ. Ἑλλ. 5, 48, 94. Χαρίτ. Ἀφροδισ. Ἐρωτικὰ διηγήματα 6, 3.

(3) Preller Gr. Myth. I. 368.

(4) Preller Myth. I. 344.

(5) Ὅρα ἡμετέραν περὶ Ἑλλ. κάτοπτρ. διατριβὴν σελ. 10, καὶ ἐξ. A. Dumont. Miroirs Grecques, Bull. Corr. Hell. 1877, σελ. 108 καὶ ἐξ.

ἀναφέρω ἐνταῦθα διὰ βραχέων ὅσα ἐγγράρατα Ἑλληνικά κάτοπτρα ἐδημοσιεύθησαν ἢ ἐμνημονεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, μετὰ τῆ ἐκδοσιν τῆς περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων ἐμῆς πραγματείας. Εἰς τὰ δέκα περιγραφέντα ἢ ἐκδοθέντα ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1876 ἐγγράρατα κάτοπτρα ἔχουσι προστεθῆ ἔκτοτε τὰ ἀκόλουθα.

11) Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως. Ἐπὶ πυκτοῦ κατόπτρου, τοῦ ὁποῖου τὸ πῶμα κοσμεῖται δι' ἀναγλύπτου κεφαλῆς Ἀριάδνης. A. Dumont. Comptes rendus de l'Academie des inscriptions 1878, p. 113. Revue Archeologique 1880, p. 115. Bull. Corr. Hell. 1884, p. 392.

12) Ἀπόλλων ἰσταίμενος καὶ κρατῶν τῇ δεξιᾷ δάφνην, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἢ Ἀρτεμις τείρουσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τετράποδόν τι (ἐρίφιον;) ἀδήλου προελεύσεως. A. Dumont. Gazette Archeologique 1880, p. 49-52 pl. 5 (1).

13) Κεφαλή ἐν κατατομῇ ἐπὶ δίσκου κατόπτρου. A. Dumont Gazette Archeolog. 1880, p. 49.

14) Ὁ Θησέης μαχόμενος πρὸς τὸν Μινώταυρον. Arheolog. Zeitung 1862, p. 302. Taf. 146, 1 καὶ 1867, p. 96. πρβλ. καὶ ἡμετέραν περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων διατριβὴν σελ. 32, ἀριθ. 35.

15) Ἀθήρ καὶ γυνὴ ἐν γυλότητι μισγόμενοι. A. Dumont, Gazette Archeolog. 1880, p. 50.

16) Ἀρέτειος νεαρίας περιβεβλημένος ἰμάτιον καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥοπίλου πρὸς γυναικὸς καθημένης. Ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐργασίας ἐπιμελοῦς. Shephani, Comptes-rendu 1883, p. 49, pl. II, 2.

17) Ὁ Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ βρούχου ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἢ κεννηγέτις Ἀρτεμις ἰσταμένη. Ἐκ Κορίνθου. A. Dumont, Bull. Corr. Hell. 1884, p. 390, pl. XVI.

(1) Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς γνησιότητος τοῦ κατόπτρου τούτου, καθόσον ἐδυνήθη νὰ κρίνω ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως, ἔχω ἀμφισβολίας. Ἡ ζωγραφία εἶνε Α' λίαν ἀξίος καὶ ἄξιος, ὁμοιάζουσα μᾶλλον τὰς ἐπὶ τινῶν Τυρρητικῶν κατόπτρων. Β' εἶνε λίαν ἐστεναχωρημένη καὶ δυσανάλογος πρὸς τὸν χῶρον· οὕτω λ.χ. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγίζει τὴν περιβάλλουσαν τὴν παράστασιν γραμμὴν καὶ Γ' εἶνε ἐγκαταραχμὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκείνης τοῦ δίσκου (ἴδρα Dumont αὐτοῦ), ἥτις ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κατόπτρισμόν. Ἐκτός τῶν λόγων τούτων, τὰς ἀμφισβολίας μου προσεπαυξάνει καὶ τὸ ἄδηλον τῆς προελεύσεως

18) Τὸ ἐνταῦθα νῦν πρῶτον ἐκιδιδόμενον κάτοπτρον πιν. 6, 1. 2.

Ὅστε ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ Ἑλληνικά κάτοπτρα, τὰ ἐγγράρατον παράστασιν φέροντα, συμποσοῦνται νῦν εἰς 18, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἠγνοεῖτο ἀκόμη ἢ ὑπαρξίς τῶν παντελῶς, ὁ δὲ μακαρίτης Gerhard ματαίως ἐζήτηε παρὰ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν ἀρχαιολόγων κάτοπτρον ἐγγράρατον προερχόμενον ἐξ Ἑλλάδος (1).

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπεικόνισιν ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων τοῦ κατόπτρου ἔμενον ἐν τῷ πίνακι ὁ χῶρος κενός, καλὸν ἔκρινα νὰ χρησιμοποίησω αὐτὸν δι' ἐξεικονίσεως σχετικοῦ τινος. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐξέλεξα ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας λαβὰς τινὰς κατόπτρων, τὰς ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 5, ἐν τῷ 6ῳ πίνακι ἀπεικονισμένας. Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λαβαὶ ἀνήκουσιν εἰς δίσκους κατόπτρων ἀπλῶν, οὐδένα δηλ. ἐγγράρατον ἢ ἀνάγλυπτον φερόντων κόσμον, καὶ ὅμως διακρίνει αὐτὰς καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι τὸ ὠραῖον. Εὐκόλως ἐνορᾷ τις ἐν αὐταῖς πόσον οἱ Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ εἰς τὰ κατώτερα εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, οἷα καὶ τὰ κάτοπτρα, νὰ ἐμφυσῶσι ζωὴν οὕτως εἰπεῖν καὶ ἁρμονίαν. Αἱ λαβαὶ αὗται ἀποτελοῦσιν ἐν ὀργανικῶν ὅλον μετὰ τοῦ δίσκου αὐτῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας αἱ λαβαὶ τῶν πλειστων Τυρρητικῶν κατόπτρων εἶνε τραχεῖαι καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνόργανοι.

Ἐν ἐπιμέτρῳ τέλος περιγράφω ἐνταῦθα δι' ὀλίγων καὶ ὅσα νέα κάτοπτρα προσεκτήσατο ἐσχάτως τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἐν ἐκ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογῶν, ἀνέκδοτον καὶ τοῦτο καθόσον γνωρίζομεν ὑπάρχον.

1) Ἀφροδίτη ἰσταμένη ἐν ποδίφει χιτῶνι καὶ διπλοῖδίῳ. Τὴν δεξιάν ἔχει προτεταμένην μὲ τὴν παλάμην ἀνοικτὴν δι' ἧς φαίνεται, ὅτι ἐκράτει τι τὸ ὅποιον νῦν ἐξέλιπε, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἀνέχει ἐλαφρῶς καὶ μετὰ χάριτος τὸ διπλοῖδιον, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ἡμικύκλιον πέταλον κοσμούμενον ὑπὸ ἐγγράρατου ἀνθεμιοειδοῦς κόσμου. Διὰ τοῦ πετάλου τούτου ἐνοῦται ὁ δίσκος μετὰ τῆς μορφῆς, ὅστις εἶνε τεθραυσμένος εἰς τρία τεμάχια· ἢ δὲ μορφή στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος ὑποστάτου ἀπολή-

(1) Ὁρα Κ. Δ. Μυλωνᾶ Ἑλληνικά κάτοπτρα, σελ. 9.

γοντος εις πόδας λέοντος. Τρεις μικραὶ περιστεραι, διάφορον ἔχουσαι ἐκάστη στάσιν, εἷς ἀλέκτωρ καὶ εἷς ρόδαξ, εὐρεθέντα ἔνθα καὶ τὸ κάτοπτρον, ἀνήκουσι πιθανώτατα εἰς τὸν δίσκον αὐτοῦ, ὃν περιεκόσμου. Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ καὶ ἐπιμελετημένη, ἡ δὲ διατήρησις τῆς μορφῆς ἰκανῶς καλὴ. Ὑψος ὀλικὸν μετὰ τοῦ δίσκου 0,36, ὕψ. τοῦ ἀγαλματίου μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Ἐξ Ἐρμιόνης.

2) Ἀφροδίτη παρεμπερῆς τῇ προηγουμένῃ ἐν ποδῆρει ἐπίσης χιτῶνι καὶ διπλοιδίῳ. Τὴν ἀριστερὰν ἔχει ὡσαύτως προτεταμένην, τὴν δὲ δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ βάσις εἶνε καὶ ἐνταῦθα στρογγύλη, ἀπολήγουσα εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὑπὸ τὸ τοξοειδὲς πέταλον δι' οὗ προσαρμόζεται ὁ δίσκος αὐτῆ, ὑπάρχουσι δύο πτερωτοὶ δαίμονες ἀνεφγμένους ἔχοντες τὰς πτέρυγας. Ἐπὶ τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ δίσκου ἔνθεν καὶ ἔνθεν λαγωὶ δύο τρέχοντες, μετ' αὐτοὺς δὲ δύο ρόδακες καὶ κατόπιν πάλιν δύο λαγωὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν πρώτων στάσει, ἔπειτα δύο ρόδακες, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δίσκου δύο ἀντιμέτωποι ἀλέκτορες (1). Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ, ἡ δὲ διατήρησις καλὴ, ὕψος δὲ μετὰ τῆς βάσεως καὶ τοῦ δίσκου 0,36· ὕψος τῆς μορφῆς μόνης 0,19. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ΑΒ τοῦ χωρίου Κυψέλης.

3) Κάτοπτρον πτυκτόν, φέρον ἐπὶ τοῦ σώματος

Ἀφροδίτην ἐν ἀναγλύφῳ καθημένην ἐπὶ βράχου καὶ πρὸ αὐτῆς ἔρωτα κρατοῦντα τόξον ἐντεταμένον. Ἡ ἐργασία ἐπιεικῶς καλὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ διατήρησις· συνεκολλήθη δὲ ἐκ 35 τεμαχίων. Ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,15. Ἐξήχθη ἐκ τάφου ἐν Τανάγρα, ὃν ἀνέσκαψεν ὁ ἔφορος Π. Σταματάκης.

4) Ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ. Ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνιγλυπτος εἰκονικὴ γυναικὸς κεφαλὴ ἐν κατατομῇ· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης αὐτῆς πολὺ ὁμοιάζει πρὸς ἄλλην ἐπὶ Τυρρητικοῦ κατόπτρου ἐκδοθέντος ὑπὸ Gerhard (1). Προέρχεται ἐκ Κορίνθου, ἡ δὲ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,11.

5) Ἡρακλῆς δρακοντοκτόνος ἀνιγλυπτος ἐπὶ σώματος πτυκτοῦ κατόπτρου (2).

6) Ἀφροδίτη ἀρχαϊκὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρει χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ διπλοιδίον. Ἰσταται ἐπὶ στρογγύλης βάσεως ἀποληγούσης κατὰ τὸ σύνηθες εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει τοξοειδὲς πέταλον, δι' οὗ ἠνοῦτο τὸ ἀγαλματίον μετὰ τοῦ μὴ σωζομένου νῦν δίσκου. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία ἐξαιρετος καὶ ἡ διατήρησις ἀρίστη. Ὑψος μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Εὐρέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Γερμανῶν καὶ ἐδωρήθη πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κτήτορος ταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογαῖς τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΧΑΛΚΑΙ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΙ ΤΑΙΝΙΑΙ.

Περιῆλθεν ἀρτίως ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν Συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας καινοφανές τι

(1) Οἱ ρόδακες, οἱ λαγωὶ καὶ οἱ ἀλέκτορες, οἵτινες περιεκοσμοῦσι τὸν δίσκον ἔχουσαι ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, καὶ εἶνε σύμβολα τῆς θεᾶς ταύτης, ὡς καὶ αἱ περιστεραι τοῦ προμνημονευθέντος κατόπτρου. Περὶ τῶν συμβόλων τούτων βλέπε Oho Jahn, arch. Beiträge σελ. 28. Fränkel ἐν Arch. Zeitung 1879, σελ. 110, ὅστις ἐξέδωκε παρεμπερῆς τῷ ἡμετέρῳ ἐνταῦθα μνημονευμένῳ κάτοπτρον (Arch. Zeitung αὐτῆσι πιν. 12), ὑπολειπόμενον ὁμοίως κατὰ πολὺ τοῦ ἡμετέρου.

εἶδος ἀρχαίων, χαλκαὶ ταινίαι λεπταί, ἔχουσαι καθ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτῶν ἀνὰ μίαν τρυπάν μικράν, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ μῆκος ἐπιφανείας τῶν ἐγκεχαραγμένα ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἐνεστιγμένα ὀνόματα ἱερέων καὶ πυροφόρων τοῦ Ἀπόλλωνος. Εὐρέθησαν, ὡς εἶπεν ἡμῖν ὁ πωλητῆς, ἐν τῇ Λακωνικῇ,

(1) Etr. Spiegel. Taf. 243.

(2) Τὸ ὄρατον τοῦτο κάτοπτρον, ὅπερ ἀνῆκεν πρότερον εἰς ἰδιωτικὴν συλλογὴν, ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ πρὸ πολλοῦ ἐν Mitth. d. Arch. Inst. 1878, σελ. 265 καὶ ἐξ. πιν. IX. X.